

— Кжде се намираме? — запита
Димето значително успокоенъ
— На другия край на пещерата,
гатакъ хълма... Долу е Димчовото
ре.

Това уплаши Димето.

— Толкова далечъ! — извика той отъ
ненада.

— Я го гледай ти него, — засмъ се
Велко. — Да не мислишъ, че сме
дъ чуката?

И Велко погледна Димето.

— Ами кога ще се върнемъ?

— Утре.

— Утре ли?

— Утре я!

— Че защо? Какъ тъй? Какво ще
направимъ? — отрупа го Димето съ въ-
проси.

Велко се спрѣ и погледна изподъ
ножи Димето.

— Тукъ ще спимъ! — каза той съ
сърдъ и решителенъ гласъ.

Димето потрепера. Той хвана здраво
Велко за ръката, изгледа го сърдито,
и не на шега процеди презъ
зъби:

— Ти... защо ме доведе тукъ? А?

Велко се дръпна уплашено.

— Кой? Азъ ли? Та ти нали самъ...
и, като се засмъ, каза: — Я,
иде, не ставай дете... докато не се
тъмнило, че май трудно ще се из-
вземемъ...

Успокоенъ малко, Димето продължи
го следва.

— Ехъ, ако знаехъ... — каза той
и погледна на себе си и поклати глава.

Въ края на пещерата тѣ се спрѣха.

Тѣ бѣше съвършено свѣтло и Ди-
мето можеше да разглежда добре
Велко. Имаше чудновати и инте-
есни нѣща. Димето за пръвъ пѣтъ
виждаше подобни работи. Той зяпаше
отъ учудване и изненада бѣше за-
вирилъ яда си къмъ Велко. Отъ не-
коия сводъ се спущаха дълги зале-

Иванъ Мартиновъ

Борбата съ пещернитѣ орли (3)

дени висулки, каквито само презъ зи-
мата се срещаха подъ стрѣхитѣ. Отъ
тѣхъ капѣше вода върху други такива,
които стърчаха една до друга като
безкрайна и гъста гора. Тѣ бѣха на-
боли свода и земята като голѣми, чуд-
новати гвоздеи и предаваха на пеще-
рата страшенъ и тайнственъ видъ — сж-
що като въ приказкитѣ.

— Какво е това? — попита плахо
Димето и посочи съ ръка.

— Каменни висулки.

— Кой ги е поставилъ тамъ?

— Водата.

— Че какъ тъй?

— Тѣй на, нали виждашъ: капъ-
капъ... Горѣ остава, а долу расте...

Димето гледаше и не можеше да
се начуди.

Между тѣхъ се бѣха сгушили като
малки сиви кълбенца прилепитѣ. Тѣ
пърхаха отъ време на време съ ци-
пеститѣ си криле и изплитаха въ
полумрака надъ главитѣ имъ невиди-
ми мрежи.

Докато Димето се чудѣше на вси-
чки тѣзи непознати и странни за него
нѣща, Велко го бутна съ ръка и извика:

— Гледай тамъ!

— Де?

— Хе тамъ, до онзи хрсталакъ.

И той посочи съ ръка.

— Е?

— Виждашъ ли?

— Нищичко не виждамъ.

— Ти си теле... Ела съ мене!

Той го дръпна грубо на страна.

— Сега виждашъ ли?

— Виждамъ... едно кълбо.

— Това е гнѣздо, тамъ сж орлетата.

— Ти отде знаешъ?

— Знамъ.

— Дохождалъ ли си другъ пѣтъ?

— Много често.

— Ууу, колко е високо!

Гордостъ обхвана Велко. Той махна
небрежно съ ръка по тази посока и,
като си даде важенъ видъ, каза вну-
шително:

— Тамъ ще се покатеримъ.

— И двамата ли?

— И двамата я.

— Не! Азъ не ща!...

— Както щѣшъ... Азъ самъ ще
се кача, ама нѣма да ти дамъ орле...

— Не ми давай...

Димето остана да наблюдава отдолу
Велко, който изтича и взе да се ка-
тери като дива коза нагоре по ска-
лага. Тя бѣше висока, стрѣмна и ка-
теренето се стори на Димето твърде
ужасно. Той изтрѣпваше при всѣки
опитъ на Велко да се прехвърли отъ
едно мѣсто на друго.

— Внимавай, ще паднешъ! — под-
викваше му той отдолу. — Я, по-добре,
слѣзни!

— Нѣма, азъ не съмъ страхливецъ
като тебъ, — отвърщаше съ известна
гордостъ Димето, пълзѣше нагоре и
пъргаво се премѣташе презъ издати-
нитѣ, като искаше съ това да смае
Димето.

На едно мѣсто той безъ малко
щѣше да се изпусне и падне. Димето
извика отъ уплаха. Но Велко успѣ да
се закрепилъ и продължи да пълзи къмъ
гнѣздото.

— Четири... ура!... Тукъ сж
четири гнѣзда... — викна отъ ви-
соко Велко, като се навеждаше. — Ще
има повече орлета...

Той се подпрѣ на единъ издаденъ
камъкъ и згоглежда наоколо си.

Въ това време орлетата го съгле-
даха и записукаха предъ приближава-
щата ги опасностъ. Внезапно отъ нѣ-
кжде се появиха старитѣ и започнаха
(Следва краятъ)

Мишката:

Най-подиръ да си почина,

ахъ за малко да загина.

Ама го котака вече,

пактувалъ надалече.

А че лошъ и страшенъ бѣше,

а нищо се не боеше.

Котарака отъ вѣнъ:

Кой шумоли, кой е тука,

а влѣзълъ безъ да чука?

А добре е въ топла стая,

а кой влиза безъ да знаа?

Мишката:

А... че туй е котарака,

а навѣрно мене чака.

А че съмъ била проста,

а добре да го нагостя.

Котарака отъ вѣнъ:

Кой е, кой е, кой е, кой бърбори,

а мой адресъ говори?

Мишката и котаракътъ

Чакай да намѣря ключа,
азъ добре ще го науча.

Мишката:

— Ахъ, отидохъ си горката,

загинаха ми децата.

Боже, ако ли ме хване,

жива нѣма да остана.

Котарака отъ вѣнъ:

— Значи, туй било гризана,

ехъ, да мога да я хвана.

Мишката:

— Ахъ, отидохъ си горкичка,

апъкъ толкозъ бѣхъ добричка.

Котарака отъ вѣнъ:

— Чакай, чакай още малко,

но подирѣ ще е жалко.

Щомъ си глупава и проста,
и днесъ значи не ще постя.

Мишката:

— Щомъ си толкозъ мераклия,
чакай азъ пѣкъ да се скрия,
да не мислишъ, че съмъ проста
и че искамъ да те гостя.

(Мишката избѣгва)

Котарака влиза:

— Брей, избѣгала мишана,
дали не е на тавана,
или долу въвъ мазето,
дето е меда въ гърнето?
Ехъ мишано, мишерано,
да бѣхъ влѣзналъ по-отрано,
щѣхъ добре да те науча,
но... вината е въвъ ключа.

Славчо Ангеловъ

И този брой на в. „Барабанче“ носи таенъ знакъ
следния брой ще съобщимъ какъвъ и кжде е поставенъ тайниятъ знакъ. Запазете броятъ!